



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Tomáše Kocourka v právní věci žalobce: **Mgr. T. M.** nar. x, bytem x, zastoupeného Mgr. Martinem Brabcem, advokátem se sídlem Karoliny Světlé 1013/14, 110 00 Praha 1, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2016, č. j. 1838/16/5200-10424-701962,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Středočeský kraj - Územní pracoviště v Příbrami (dále jen „finanční úřad“) ze dne 29. 6. 2015, č. j. 3043859/15/2120-50523-203136, kterým mu byla vyměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2014 ve výši 22.410,- Kč a daňový bonus ve výši 0,- Kč.

Žalobce uvedl, že je živnostníkem, má manželku, která byla v předmětné době nezaměstnaná, a tři nezaopatřené děti. Při stanovení základu daně z příjmů fyzických osob a výpočtu daňové povinnosti používá tzv. paušální odpočet výdajů. Zákonem č. 500/2012 Sb. byl s účinností od 1. 1. 2013 změněn zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v tehdy účinném znění, tak, že byl doplněn o § 35ca. Žalobce s touto úpravou nesouhlasí z důvodu porušení ústavního práva na rovnost a uplatnil i pro zdaňovací období roku 2014 daňovou slevu na manželku a daňové zvýhodnění na vyživované děti stejným způsobem, jaký byl

legální v dřívějších obdobích. Podanou žalobou nenapadá postup úřadů, který byl formálně v souladu se zákonem, ale porušení jeho ústavních a dalších práv, ke kterému došlo novelizací zákona. Z tohoto důvodu navrhl, aby soud předložil věc k posouzení Ústavnímu soudu dle čl. 95 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“) s návrhem na zrušení § 35ca zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „zákon o daních z příjmů“). V případě zrušení § 35ca zákona o daních z příjmů (nebo jeho části) Ústavním soudem, žalobce navrhl, aby soud rozhodl o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i platebního výměru vydaného finančním úřadem.

Namítá, že nemohl v předmětném zdaňovacím období uplatnit daňové zvýhodnění a slevu v celkové výši 62.622,- Kč. Pokud chce v současnosti osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“) uplatnit slevu na manželku a zvýhodnění na děti, může začít používat skutečné výdaje, což ale znamená kromě náročnější administrativy, i vyšší daňovou zátěž a vyšší odvod pojistného, a tudíž touto cestou nelze odstranit diskriminaci. Protiústavnost předmětného ustanovení spatřuje ve čtyřech důvodech. V první řadě namítá, že ustanovení má diskriminační povahu a porušuje princip proporcionality. OSVČ s rodinami jsou diskriminovány oproti OSVČ, které uplatňují paušální výdaje a nemají rodinu, i proti zaměstnancům s rodinami. V této souvislosti žalobce poukázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08 (uveř. pod č. 181/2009 Sb.), a ze dne 7. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 22/09 (uveř. pod č. 309/2010 Sb.). Podle žalobce nelze nic namítat proti omezování tzv. daňové optimalizace prostřednictvím paušálních výdajů, nicméně mělo by probíhat spravedlivým a sociálně citlivým způsobem. Ze všech dětí a manželek daňových poplatníků (zaměstnanci, podnikatelé) byl odebrán nárok na slevu, resp. daňové zvýhodnění pouze dětem a manželkám/manželům (kteří nepracují nebo mají příjmy do 68.000,- Kč ročně) OSVČ s paušálními výdaji. To je v rozporu s čl. 4 odst. 3 Listiny základních práv a svobod vyhlášené pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Listina“). Diskriminaci spatřuje žalobce i v oblasti podnikání. Na daňovou slevu a zvýhodnění lze sice dosáhnout změnou režimu uplatňování výdajů, taková změna ovšem může znamenat zvýšení odvodové zátěže, která by byla větší než přínos získaných slev a/nebo zvýhodnění, ať již vlivem vyšší daně nebo zvýšení odvodů na pojistném. OSVČ s rodinami jsou diskriminovány i tím, že jsou nuceny k rozhodování o způsobu účtování. Podle žalobce se jedná o obdobnou situaci jako v případě nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13 (uveř. pod č. 162/2014 Sb.), kterým byla zrušena úprava znemožňující uplatnění slevy u starobních důchodců, neboť i v tomto případě poplatníci museli volit mezi uplatněním slevy na dani a nárokem na starobní důchod. Podnikatel nemůže být nucen k jednomu z mnoha možných režimů prokazování výdajů na základě toho, že má děti nebo že manžel/ka je v domácnosti. Žalobce v souvislosti s namítanou neproporcionalitou rovněž uvedl, že na rozdíl od ostatních dvou opatření v oblasti daně z příjmů přijatých toutéž novelou, tato změna jako jediná nemá omezenou platnost na tři roky. Pokud bylo důvodem opatření snížení rozpočtového schodku, pak měla všechna opatření platit trvale nebo po omezenou dobu. Rozdílná účinnost předmětných opatření představuje porušení práva na rovnost podle čl. 1 Listiny. Druhým důvodem neústavnosti předmětného ustanovení je podle žalobce selektivní zatížení sociálně slabších subjektů. Příjmy rodin s dětmi jsou při přepočtu na jednotlivce nižší a jsou v průměru sociálně ohroženější skupinou, než „nerodiny“. Přesto předmětná úprava podstatným způsobem zvyšuje daňové výdaje právě této slabší skupině. V této souvislosti poukázal žalobce na nález pléna Ústavního soudu ČSFR ze dne 8. 10. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 22/92 (publ. pod č. 11 sv. 1 Sb.ÚS ČSFR). Jde o porušení čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 5 Listiny a čl. 33 odst. 1 Charty základních práv Evropské unie. Třetí důvod neústavnosti spatřuje žalobce

v nepředvídatelnosti právní úpravy a porušení legitimního očekávání, neboť i přes legislativní tradici daňových úlev pro rodiny nyní nemohou živnostníci s rodinami využít kombinaci práva účtovat libovolným způsobem a práva na daňové zvýhodnění a slevu na dani. Právě v oblasti sociálně-ekonomických podmínek pro rodiny s dětmi by přitom měl stát jednat předvídatelně. Jde o porušení čl. 4 odst. 4 Listiny. Za čtvrté namítá, že předmětné ustanovení je výsledkem libovůle zákonodárce. Podle žalobce totiž zákonodárce nezdůvodnil (ani v důvodové zprávě), proč není úprava pro OSVČ časově omezena a proč jsou ze všech OSVČ dotčeny právě rodiny s dětmi. Popsané řešení působí jako snaha o zajištění namátkového zdroje daní, nikoliv jako součást promyšlené koncepce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. Předmětné ustanovení nepovažuje za protiústavní a předložení věci Ústavnímu soudu se mu jeví jako nadbytečné. Pokud jde o nepřiměřenost zásahu do finanční sféry rodin, žalovaný s odkazem na závěry vyslovené v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 31/13 uvedl, že nepovažuje za jednoznačnou skutečnost, že rodiny s dětmi jsou vždy sociálně slabšími subjekty. Pokud by v jednotlivých případech mělo předmětné ustanovení nepříznivý dopad na finanční situaci rodiny, byla by taková situace řešitelná v oblasti sociálního zabezpečení. Tyto jednotlivé případy však nemohou být důvodem protiústavnosti předmětného ustanovení. To nikoho selektivně nezatěžuje a neukládá OSVČ majícím rodiny žádnou další povinnost, pouze jim odebírá možnost kumulovat výhody, které mají oproti ostatním poplatníkům. Žalobce má možnost uplatňovat výdaje procentem z příjmů, což vede ke snížení administrativní zátěže a zpravidla též daňové zátěže, neboť výsledná daňová povinnost je nižší, než jaká by byla v případě uplatňování skutečných výdajů. Stávající právní úprava dává OSVČ možnost zvolit si ze dvou způsobů zdanění příjmů z hlediska administrativní náročnosti a daňového zatížení. Pokud jde o tvrzenou diskriminaci, žalovaný s odkazem na nález pléna Ústavního soudu ze dne 21. 1. 2003, sp. zn. Pl. ÚS 15/02, publikovaný pod č. 40/2003 Sb., konstatoval, že OSVČ mají stejné daňové zatížení bez ohledu na rodinný stav, což nelze označit za diskriminaci. Možnost volby režimu uplatňování daňových výdajů OSVČ nediskriminuje ani vůči zaměstnaným osobám, které daní své skutečné příjmy a mají možnost uplatnit daňové zvýhodnění na děti a manžela.

Žalobce v replice uvedl, že z údajů statistik Českého statistického úřadu vyplývá, že příjmy na hlavu se s počtem členů rodiny v průměru snižují. Příjmy ve vztahu k životnímu minimu jsou méně příznivé u rodin s dětmi, než u rodin bez dětí. Využití systému sociálního zabezpečení může částečně řešit finanční obtíže, resp. rdousící efekt, kterému mohou čelit nejchudší rodiny OSVČ, ale tvrzený diskriminační efekt se dotýká celé skupiny občanů, která si pohoršila oproti ostatním skupinám, a to nikoliv úměrně příjmům nebo obdobnému kritériu, nýbrž výlučně na základě rodinných poměrů. Diskriminace v podobě nemožnosti uplatnit slevu na manželku/manžela se projeví až od určité úrovně příjmů, protože při relativně nižším základu daně je dosaženo nulové daně již uplatněním slevy na poplatníka. Podstatné je, že při uplatnění výdajových paušálů ztrácejí poplatníci - rodiče nárok na daňové zvýhodnění na děti a manžela/manželku. Tento diskriminační zásah je odvozen pouze od rodinných poměrů poplatníka, nikoliv např. od jeho příjmů. K argumentu, že si OSVČ mohou vybrat režim zdanění, uvádí, že OSVČ s rodinami jsou při výběru daňového režimu penalizovány oproti jiným poplatníkům. Pokud chtějí uplatnit daňové zvýhodnění na členy rodiny, pak jsou povinny účtovat skutečné náklady. Pokud chtějí uplatňovat paušální výdaje, jsou povinny upustit od využití zmiňovaných slev. K námitce, že předmětné ustanovení odebírá možnost kumulovat výhody, uvedl žalobce, že kumulace výhod byla odebrána pouze jedné skupině OSVČ s paušálními výdaji. Pro fyzické osoby existuje zhruba 10 nezdanitelných položek

základu daně a 6 daňových zvýhodnění. Z této množiny byly vybrány pouze ty, které se týkají rodin. Přitom i samotné odebrání možnosti kumulovat výhody jde jednotlivci k tíži. Žalobce nevidí důvod, proč by jako OSVČ a rodič neměl mít právo využít obou možností. Rodičovství a podnikání nejsou nijak podmíněny a nelze na základě rodičovství omezovat daňová práva vyplývající z podnikání ani naopak. Práva a povinnosti poplatníka, která jsou odvozena od existence rodiny, by měla být stejná bez ohledu na to, o jaký typ poplatníka se jedná. V dané věci by proto měl být proveden test přímé diskriminace, jak jej aplikoval Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 31/13. Podle žalobce odpovědi na tento test přisvědčují diskriminaci. Závěrem žalobce doplnil, že v předmětném ustanovení spatřuje diskriminaci na základě mateřství a otcovství, která je zapovězena § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 198/2009 Sb., antidiskriminačního zákona, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „antidiskriminační zákon“).

Během ústního jednání žalobce shrnul své dosavadní námitky. Zdůraznil, že předmětné ustanovení zakládá rozdílné zacházení s poplatníky s příjmy podle § 7 nebo § 9 zákona o daních z příjmů v závislosti na jejich rodičovství, pohlaví a rodinném stavu, aniž by pro to existoval objektivní a rozumný důvod. Tito poplatníci nemohou uplatnit paušální výdaje, aniž by se vzdali, resp. zaplatili cenu odpovídající daňovému zvýhodnění a slevě na manžela. Poplatníci, kteří nejsou rodiči či manželi, před takovou volbu stavění nejsou. Jedná se o rozlišování na základě pohlaví, které označil nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, za problematickou kategorii rozlišování, neboť jde o kategorii rozlišování podle jednoho z kritérií podle čl. 14 Úmluvy. Toto rozlišování ovšem nesplňuje požadavky proporcionality a racionality. Předmětné ustanovení může navozovat dojem, že je ospravedlnitelné omezit možnost kumulovat daňové benefity. Jde ovšem o stejnou situaci, jako kdyby zákonodárce omezil poplatníkům s příjmy ze závislé činnosti možnost kumulovat daňové zvýhodnění na vyživované děti a osvobození příjmů podle § 6 odst. 7 zákona o daních z příjmů, tedy např. příjmů z plnění zaměstnavatele na vzdělání a stravování zaměstnanců nebo příjmů z příspěvku zaměstnavatele na penzijní připojištění. I taková úprava diskriminující rodiče by byla v rozporu s ústavním pořádkem. K tvrzení žalovaného, podle něhož již byl již soulad předmětného ustanovení s ústavním pořádkem zvážen během legislativního procesu, žalobce uvedl, že také jiné předpisy, které byly zrušeny ústavním soudem, prošly legislativním procesem, kde byla shledána jejich ústavní konformita. Žalobce proto setrval na svém žalobním návrhu.

Žalovaný odkázal na písemné vyjádření k žalobě a doplnil, že soulad dotčeného ustanovení byl posouzen již v rámci legislativního procesu, což vyplývá z důvodové zprávy. Předložení věci ústavnímu soudu je tedy nadbytečné.

Z obsahu správního spisu finančních orgánů soud zjistil, že žalobce podal dne 5. 3. 2015 přiznání k dani z příjmů za zdaňovací období roku 2014, v němž uplatnil nárok na slevu na dani ve výši 24.840,- Kč na manželku podle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů a daňové zvýhodnění na 3 vyživované děti formou daňového bonusu ve výši 40.212,- Kč podle § 35c zákona o daních z příjmů. Současně použil pro výpočet základu daně výdaje stanovené procentem z příjmů podle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Finanční úřad vyzval žalobce výzvou z 28. 4. 2015 k odstranění pochybností o oprávněnosti uplatněné slevy na manželku a daňového zvýhodnění na vyživované děti s odkazem na § 35ca zákona o daních z příjmů. Žalobce odpověděl na výzvu tak, že na daňovém přiznání trvá v původně předložené podobě, neboť považuje dotčené ustanovení za nespravedlivé a diskriminační. Na základě výsledku postupu k odstranění pochybností vyměřil finanční úřad žalobci platebním

výměrem ze dne 29. 6. 2015, č. j. 3043859/15/2120-50523-203136, daň z příjmů fyzických osob ve výši 22.410,- Kč a daňový bonus ve výši 0,- Kč. Finanční úřad tak uložil žalobci zaplatit rozdíl mezi daní tvrzenou a daní vyměřenou v celkové výši 62.622,- Kč.

Žalobce podal proti platebnímu výměru finančního úřadu odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalobce byl povinen při výpočtu daně postupovat podle § 35ca zákona o daních z příjmů, a to i přesto, že je považuje za diskriminační. Stanovení podmínek pro uplatnění daňových slev a zvýhodnění je na vůli zákonodárce. Správce daně je povinen při správě daní postupovat v souladu se zákony a jinými právními předpisy. Žalobce vykázal v daňovém přiznání dílčí základ daně podle § 7 zákona o daních z příjmů. V rámci tohoto základu daně uplatnil výdaje podle § 7 odst. 7 zákona o daních z příjmů, tj. procentem z příjmu. Finanční úřad tedy nepochybil, pokud v souladu s § 35ca zákona o daních z příjmů nepřiznal žalobci nárok na uplatnění slevy na dani na manželku podle § 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů a daňového zvýhodnění podle § 35c zákona o daních z příjmů.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu všech napadených výroků (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 35ca zákona o daních z příjmů platí:

„Uplatní-li poplatník u dílčího základu daně podle § 7 výdaje podle § 7 odst. 7 nebo u dílčího základu daně podle § 9 výdaje podle § 9 odst. 4 a součet dílčích základů, u kterých byly výdaje tímto způsobem uplatněny, je vyšší než 50 % celkového základu daně, nemůže

- a) snížit daň podle § 35ba odst. 1 písm. b),*
- b) uplatnit daňové zvýhodnění.“*

S ohledem na obsah uplatněného žalobního bodu krajský soud poznamenává, že není oprávněn podávat závazný výklad ústavněprávních norem nebo posuzovat soulad zákona s ústavním pořádkem, což je úkolem Ústavního soudu. Povinností soudu vyplývající z čl. 95 odst. 2 zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Ústava“) je (i bez výslovného návrhu účastníka řízení) předložit věc Ústavnímu soudu za předpokladu, že dospěje k závěru, že zákonné ustanovení, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s ústavním pořádkem (pokud předmětné ustanovení dosud nebylo nebo není předmětem meritorního posouzení ze strany Ústavního soudu z hlediska obdobných námitek).

Krajský soud se při posuzování důvodnosti žaloby tedy nejprve zabýval ústavností § 35ca zákona o daních z příjmů, o něž se opírá žalobou napadené rozhodnutí. V rámci vlastního posouzení této otázky dospěl k závěru, že není důvodu věc předkládat Ústavnímu soudu, neboť i přes žalobcem vznesené argumenty soud není toho názoru, že předmětné ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem.

Ústavní soud se již opakovaně zabýval přezkumem právních předpisů v oblasti daní a poplatků a vytvořil přitom obecná východiska ústavněprávního přezkumu takových norem. V plenárním nálezu ze dne 28. 6. 2016, sp. zn. Pl. ÚS 18/15 (uveř. pod č. 271/2016 Sb.), Ústavní soud konstatoval, že stanovení daňové povinnosti a efektivní výběr daní jsou životně důležité pro řádné fungování státu a společnosti. Na daních je závislá nejen finanční saturace veřejných rozpočtů a chod státního aparátu, ale také realizace hospodářské, kulturní, školské,

bezpečnostní, obranné a sociální politiky. Zdůraznil přitom, že nalezení optimálního modelu daňového zatížení je nesmírně složité a bezpodmínečně vyžaduje zohlednit mnoho dynamických faktorů ekonomických, demografických, matematicko - statistických a dalších. V této souvislosti neopomněl zmínit, že záležitosti optimálního daňového zatížení patří typicky mezi tzv. politické otázky, tj. mezi takové otázky, jejichž řešení vyplývá ze společenského konsensu, preferencí, hodnot obyvatelstva, mentality obyvatelstva, tradicí atd. Stanovení daňového zatížení patří dle názoru Ústavního soudu mezi nejkontroverznější otázky při soupeření politických stran a hnutí a hraje zásadní roli v preferencích voličů při volbách. Jde tedy o otázky, na jejichž řešení závisí skladba Parlamentu a jiných zastupitelských sborů všech stupňů, jakož i složení vlády, přičemž jejich transformace do podoby daňového zákonodárství spočívá na bedrech politické reprezentace vzešlé z voleb. Prostředí, v němž se odehrává tento proces, ztělesňuje především Parlament i další zastupitelské sbory reprezentující široké spektrum společenských zájmů (viz body 71 až 75 shora cit. nálezu). V rámci ústavního přezkumu daňových předpisů tak nelze posuzovat optimálnost daňového systému, resp. posuzovat daňové zákony z pohledu naplnění základních funkcí daní, tedy funkce alokační, distribuční a stabilizační.

Posouzení daňových zákonů z hlediska jejich ústavnosti přesto není vyloučeno absolutně, nýbrž je omezeno určitou mírou soudního sebeomezení (zdrženlivosti). Posuzování ústavnosti daňových zákonů je zaměřeno na zkoumání dvou hledisek, a to zda dopad daně nemá rdousící (likvidační) efekt a zda neporušuje principy akcesorické a neakcesorické rovnosti (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08). Omezení vlastnického práva na základě čl. 11 odst. 5 Listiny ve formě zákonem uložené daně lze podle Ústavního soudu posoudit jako protiústavní zásah do vlastnického práva tehdy, pokud jeho intenzita dosáhne tzv. rdousícího (škrtícího) efektu, tj. pokud bude mít svou extrémně nepřiměřenou výši konfiskační dopady. Zároveň nesmí být právní úprava zdaňování rozporná s principem rovnosti, ať již v podobě zákazu svévole při stanovení povinností, resp. při odlišování subjektů a práv podle čl. 1 Listiny, či v podobě rovnosti při uplatňování základních práv a svobod podle čl. 3 odst. 1 Listiny.

Předmětné ustanovení § 35ca bylo do zákona o daních z příjmů doplněno zákonem č. 500/2012 Sb., o změně daňových, pojistných a dalších zákonů v souvislosti se snižováním schodků veřejných rozpočtů (dále jen „zákon č. 500/2012 Sb.“). Jak již samotný název zákona napovídá, účelem zákonných změn bylo především zajištění vyšších daňových výnosů a stabilizace veřejných rozpočtů. Změna se dotkla řady daňových zákonů a v případě daní z příjmů zahrnovala čtyři hlavní opatření: a) solidární zvýšení daně z příjmů fyzických osob, b) omezení výdajových paušálů, c) zrušení základní slevy na dani z příjmů fyzických osob pro starobní důchodce (předmětné ustanovení zákona o daních z příjmů bylo následně zrušeno nálezem Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13), a d) zvýšení srážkové daně z příjmů nerezidentů (viz důvodová zpráva k zákonu č. 500/2012 Sb.). Mezi opatření přijatá k omezení výdajových paušálů ad b) bylo vedle omezení maximální (absolutní) výše výdajových paušálů pro určité činnosti zařazeno i dotčené ustanovení § 35ca zákona o daních z příjmů. V důvodové zprávě k zákonu č. 500/2012 Sb. se uvádí, že opatření bude znamenat pro poplatníky možnost volby, zda uplatnit výdajové paušály a přitom neuplatnit slevu na dani na vyživovanou manželku/manžela a daňové zvýhodnění anebo raději uplatnit výdaje ve skutečné výši. Součástí důvodové zprávy je i tabulka s vyčíslením dopadů předmětného ustanovení na výši daně z příjmů na příkladu poplatníka využívajícího i ve zdaňovacím období roku 2013 výdajový paušál ve výši 60 %, s manželkou/manželem s příjmy nepřesahujícími 68 tis. Kč a jedním dítětem. V případě poplatníka se základem daně

180.000,- Kč se daňová zátěž zvýší o 15.564,- Kč, v případě osoby s daňovým základem ve výši 360.000,- Kč, 600.000,- Kč a 1.200.000,- Kč se daňová zátěž zvýší o 38.244,- Kč.

Podstatou § 35ca zákona o daních z příjmů je, že poplatníci mohou uplatnit slevu na dani na manžela/manželku a zvýhodnění na dítě/děti podle § 35ba odst. 1 písm. b) a § 35c zákona o daních z příjmů pouze za předpokladu, že uplatnili výdaje ve skutečné výši anebo že součet dílčích základů daně, u kterých uplatnili paušální výdaje, není vyšší než 50 % celkového základu daně. Zákon tedy v podstatě stanoví dodatečnou podmínku pro uplatnění daňové slevy na manželku a daňového zvýhodnění na dítě/děti. Tím se zamezuje kumulativnímu uplatnění více daňových výhod (benefitů), a to paušálních výdajů na straně jedné a slevy na manžela/manželku a zvýhodnění na dítě/děti na straně druhé. Rozhodne-li se poplatník uplatňovat výdaje ve skutečné výši (případně pokud součet dílčích základů daně, na které uplatní paušální výdaje, nepřesáhne 50 % celkového základu daně), pak mu zůstávají sleva na dani na manžela/ku i zvýhodnění na dítě/děti zachovány. V opačném případě nemůže z těchto daňových výhod těžit. Podstatné přitom je, že zachování zmíněné daňové slevy a daňového zvýhodnění záleží pouze na rozhodnutí konkrétního poplatníka o tom, jakou formou bude uplatňovat daňové výdaje. Zásadním aspektem pro jeho rozhodnutí bude zpravidla výše výsledné daňové povinnosti, případně administrativní nároky a náklady spojené s vedením evidence výdajů. Předmětné ustanovení tedy nebrání poplatníkům v možnosti uplatnění nároku na daňovou slevu na manžela/manželku a nároku na daňové zvýhodnění na dítě. Zamezuje kumulativnímu uplatnění daňových benefitů, přičemž ponechává na úvaze daňovému poplatníkovi, které z těchto daňových výhod využije.

Pro posouzení věci je podstatné, jaký dopad na výši daňové povinnosti poplatníka má předmětné ustanovení. Konkrétní dopad na každého jednotlivého poplatníka nelze samozřejmě vyčíslit, neboť vždy závisí na výši jeho příjmů a výdajů, jakož i na tom, zda se rozhodne uplatnit paušální výdaje a vzdá se tedy možnosti uplatnit slevu na manžela/ku a zvýhodnění na děti, či nikoliv. Lze však vytvořit modelové případy, kdy z hlediska výsledné daňové povinnosti je dopad negativní a vede ke zvýšení daňové zátěže. Z konstrukce § 35ca zákona o daních z příjmů je zřejmé, že dopadá negativně na poplatníky, kteří splňují podmínky pro uplatnění daňové slevy a zvýhodnění podle § 35ba odst. 1 písm. b) a § 35c zákona o daních z příjmů a zároveň by chtěli uplatnit paušální výdaje, které přesahují jejich skutečné výdaje. V takovém případě je totiž daňová výhoda, kterou by mohly získat uplatněním daňového paušálu zčásti nebo zcela kompenzována nemožností uplatnit daňovou slevu a zvýhodnění podle § 35ba odst. 1 písm. b) a § 35c zákona o daních z příjmů. Nejtiživěji pak dopadá na poplatníky, u nichž se kladný rozdíl mezi paušálními a skutečnými výdaji rovná nebo převyšuje částku daňového základu odpovídající dani ve výši daňové slevy a/nebo zvýhodnění. Kritická výše takového rozdílu činí součet částky 123.582,- Kč (tj. částka základu daně odpovídající slevě na manžela/ku) a částky 66.686,- Kč na vyživované dítě (tj. částka základu daně odpovídající zvýhodnění na dani na vyživované dítě). V této souvislosti je třeba poznamenat, že vzhledem k vyššímu zvýhodnění u druhého, třetího a dalších dětí podle § 35c odst. 1 zákona o daních z příjmů, v aktuálním znění, se naposledy uvedená částka poměrně zvyšuje u druhého, třetího a každého dalšího dítěte.

Pokud rozdíl mezi paušálními a skutečnými výdaji dosáhne této kritické hranice, pak poplatník zaplatí na dani z příjmů fyzických osob více o 24.840,- Kč, pokud má manžela/ku splňující podmínky § 35ba odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, a o 13.404,- Kč více, pokud má jedno dítě splňující podmínky § 35c zákona o daních z příjmů. (V případě dalších dětí se přičítají další odpovídající částky.) Jestliže kladný rozdíl mezi paušálními výdaji

a skutečnými výdaji přesáhne výslednou částku, pak i při aplikaci § 35ca zákona o daních z příjmů bude pro poplatníka z hlediska výše výsledné daňové povinnosti výhodnější stanovit výdaje ve výši paušálních výdajů. To z toho důvodu, že se i při nemožnosti uplatnění slevy na dani na manžela případně daňového zvýhodnění na dítě sníží základ daně o částku větší, než by odpovídala příslušným daňovým slevám a daňovému zvýhodnění podle § 35ba odst. 1 písm. b) a § 35c zákona o daních z příjmů. Naopak v případě, že kladný rozdíl bude nižší než tato kritická hranice, pak je z hlediska výsledné daňové zátěže výhodnější při stanovení základu daně vycházet ze skutečných (tedy prokázaných) výdajů. Kladný rozdíl pak bude zčásti (případně zcela) kompenzován slevou na dani. Dopad § 35ca zákona o daních z příjmů se pak nikterak neprojeví z hlediska výsledné daně u poplatníků, jejichž skutečné výdaje odpovídají paušálně uplatnitelným výdajům.

Z uvedeného tedy lze učinit podstatný závěr, že dopad dotčeného ustanovení nikterak nezávisí na výši příjmů či daňového základu dotčených poplatníků, nýbrž na výši kladného rozdílu mezi zákonem stanovenými paušálními výdaji a skutečnými výdaji poplatníků. Výsledkem je, že se daňové zatížení počínaje zdaňovacím obdobím roku 2013 zvýšilo zejména u poplatníků uplatňujících paušální výdaje, jejichž skutečné výdaje jsou podstatně nižší. Výše maximálního dodatečného daňového zatížení pro zdaňovací období roku 2013 se přitom rovnala částce, která odpovídá výši zákonem stanovených daňových slev a zvýhodnění, tj. 24.840,- Kč na manžela/ku, 13.404,- Kč na první a každé další dítě. (Podle sazeb § 35c odst. 1 zákona o daních z příjmů v aktuálním znění činí částka na druhé dítě 17.004,- Kč a 20.604,- Kč na třetí a každé další vyživované dítě). Tomu odpovídá i vyčíslení dopadu § 35ca zákona o daních z příjmů uvedené v důvodové zprávě k zákonu 500/2012 Sb. Správná tedy není teze, že by předmětné ustanovení mělo mít rozdílný dopad na poplatníky s různou výší příjmů, případně na osoby v rozdílném sociálním postavení.

Pokud jde o případný rdousící (likvidační) efekt předmětného ustanovení, soud není toho názoru, že by předmětné ustanovení mohlo samo o sobě mít tak závažné dopady do finanční (majetkové) sféry dotčených daňových subjektů. K nejpodstatnějšímu zvýšení daňové zátěže, jak již bylo uvedeno, může dojít u poplatníků, u nichž kladný rozdíl mezi paušálními výdaji a skutečnými výdaji dosahuje shora uvedené kritické hodnoty (nebo je vyšší). I v případech těchto poplatníků, kteří dosáhli kritické hodnoty rozdílu, tzn. zvýšila se jejich daňová zátěž v nejvyšší možné míře (tj. o částku 24.840,- Kč odpovídající slevě na manžela a o částku 13.404,- Kč na první vyživované dítě, 17.004,- Kč na druhé dítě a 20.604,- Kč na třetí a každé další vyživované dítě podle zákona o daních z příjmů v aktuálním znění) nelze dovodit, že by jejich ekonomická aktivita byla zasažena likvidačním způsobem. Příjmy jsou obecně zdaňovány rovnou sazbou ve výši 15 % a sazbou solidárního zvýšení daně ve výši 7 %. Pouze v kombinaci s kriticky nízkými příjmy by tak zřejmě mohlo dojít k situaci, že výsledná výše příjmů po zdanění neumožní určité skupině poplatníků a jejich rodinám dostatečnou obživu a nastane u nich situace hmotné nouze. K tomu by mohlo dojít např. i v případech, pokud by poplatník rozhodl uplatnit paušální výdaje a nemohl tedy uplatnit vyplacení daňového bonusu. Jak však uvedl Ústavní soud v již citovaném nálezu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 31/13, takové případy jsou řešitelné v oblasti sociálního zabezpečení. Samotné zvýšení daňového zatížení spojené s případným snížením životního standardu poplatníka však neznamená, že § 35ca zákona o daních z příjmů má sám o sobě rdousící (likvidační) dopad.

Pokud jde o tvrzenou diskriminační povahu předmětného ustanovení, soud se zabýval posouzením předmětného ustanovení z hlediska neakcesorické a akcesorické rovnosti. Princip

neakcesorické rovnosti upravený v čl. 1 Listiny svou podstatou vyjadřuje rovnost všech osob před zákonem a zákaz svévole (extrémní nerovnosti) při rozlišování různých skupin osob ze strany zákonodárce. Jedná se o rovnost relativní, nikoliv absolutní, jak uvedl již Ústavní soud ČSFR v nálezu ze dne 8. 10. 1992, sp. zn. Pl. ÚS 22/92. V oblasti daní a poplatků se podle ustálené judikatury Ústavního soudu přezkum namítané neakcesorické diskriminace omezuje na vyloučení svévole při odlišování subjektů a práv (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 8. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 7/03, uveř. pod č. 512/2004 Sb., nález Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 29/08, uveř. pod č. 181/2009 Sb.). Vedle toho akcesorická rovnost zakotvená v čl. 3 odst. 1 Listiny se uplatní pouze tehdy, když důvodem odlišného zacházení je pohlaví, rasa, barva pleti, jazyk, víra a náboženství, politické či jiné smýšlení, národní nebo sociální původ, příslušnost k národnostní nebo etnické menšině, majetek, rod nebo jiné postavení. Zakázané jsou všechny výslovně uvedené důvody odlišného zacházení k tíži dotčených osob. V případě pojmu „jiné postavení“ musí jít o okolnosti obdobné demonstrativně vyjmenovaným kategoriím. Musí se tedy týkat nějaké osobní vlastnosti, kterou zpravidla nelze ovlivnit (např. pohlaví, rasa), či o důvody spočívající na osobních volbách odrážejících osobnostní rysy každého z nás, jako je náboženství, či politické názory.

Při posouzení diskriminační povahy předmětného ustanovení lze vycházet z testu přímé diskriminace, který použil Ústavní soud v nálezu ve věci sp.zn. Pl. ÚS 31/13, na nějž poukazoval i žalobce. Tento test se skládá ze zodpovězení následujících otázek: 1. Jde o srovnatelného jednotlivce nebo skupiny?; 2. Je s nimi nakládáno odlišně na základě některého ze zakázaných důvodů?; 3. Je odlišné zacházení dotčenému jednotlivci k tíži (uložením břemene nebo odepřením dobra)?; 4. Je toto odlišné zacházení ospravedlnitelné, tj. a) sleduje legitimní zájem a b) je přiměřené?

Lze konstatovat, že skupinou dotčenou dopady předmětného ustanovení jsou výlučně poplatníci s příjmy podle § 7 (zejména OSVČ) a § 9 zákona o daních z příjmů, kteří mají manžela bez zaměstnání nebo s příjmy do 68.000,- Kč a/nebo vyživované dítě/děti. Tato dotčená skupina poplatníků se však z hlediska zákona o daních z příjmů podstatně odlišuje od ostatních skupin, na něž žalobce poukazoval. Pokud poplatník nemá manžela/manželku nebo nepečuje o vyživované dítě /děti (tj. skupina označená žalobcem jako „nerodiny“), pak logicky nemůže uplatňovat daňové výhody vyplývající z § 35ba odst. 1 písm. b) a § 35c zákona o daních z příjmů. Takový poplatník může pouze těžit z výhody uplatňování paušálních výdajů. V případě poplatníků s příjmy ze závislé činnosti podle § 6 zákona o daních z příjmů (tj. zejména osob v zaměstnaneckém poměru) naopak nepřichází v úvahu, aby tato skupina poplatníků s ohledem na konstrukci základu daně uplatňovala paušální výdaje. Pouze v případě poplatníků s příjmy podle § 7 a § 9 zákona o daních z příjmů, kteří mají manžela/manželku a pečují o vyživované dítě (děti) tak dochází ke kumulaci obou skupin daňových výhod. Z tohoto hlediska je tedy postavení výše zmíněných skupin poplatníků zásadně odlišné a jen stěží srovnatelné. Již z tohoto důvodu se podle názoru zdejšího soudu nemůže jednat o zakázanou diskriminaci a odlišné zacházení.

Nicméně nad rámec nutného odůvodnění se soud věnoval i zodpovězení dalších otázek předmětného testu. Odpověď na druhou otázku testu je negativní, neboť důvodem odlišného zacházení není některý ze zakázaných důvodů, jak se domnívá žalobce. Příslušnost ke skupině „poplatníků s manželem a dětmi“ případně „rodičovství“ nelze podřadit pod výslovně zakázané důvody diskriminace ve smyslu čl. 3 odst. 1 Listiny, a to ani v kategorii osob „jiného postavení“, neboť uvedené skupině nelze přičítat vlastnosti obdobné jako v případě výslovně uvedených zakázaných důvodů diskriminace. Zcela nesprávný je též názor

žalobce, že se jedná o diskriminaci z důvodu pohlaví, neboť poplatníkem dotčeným § 35ca může být jakákoliv osoba bez rozdílu pohlaví. Ve skutečnosti je důvodem rozdílného zacházení okolnost, že dotčení poplatníci mohli v době do 31. 12. 2012 uplatňovat na rozdíl od jiných skupin poplatníků kumulativně více daňových výhod. Výběr této skupiny poplatníků tak není selektivní, ani svévolný. Lze sice namítnout, že zákonodárce mohl vyloučit souběh i u jiných typů daňových slev, např. základní či rozšířené slevy na invaliditu, slevy na držitele průkazu ZTP/P či slevy na studenta podle § 35ca odst. 1 písm. c), d), e) a f) zákona o daních z příjmů. I v případě těchto skupin poplatníků mohou být dotčeny sociálně slabší osoby s relativně menšími příjmy. Ve vztahu k poplatníkům OSVČ s rodinou a dětmi může být ustanovení § 35ca vnímáno jako sociálně necitlivé. Jedná se však o rozhodnutí zákonodárce, v němž se projevuje volba preferencí při stanovení sociální, rodinné a hospodářské politiky státu, které nepřesahuje podle názoru zdejšího soudu limity ústavně zaručených práv.

Na třetí otázku lze odpovědět tak, že odlišné zacházení vyplývající z § 35ca zákona o daních z příjmů může být dotčeným daňovým poplatníkům k tíži z hlediska jejich výsledné daňové povinnosti. Nikoliv však u všech poplatníků. Faktická výše dodatečného daňového zatížení záleží do značné míry i na postupu poplatníka při volbě vhodného daňového režimu uplatňování výdajů. Nejtíživěji pak dopadá ustanovení na poplatníky, jejichž skutečné výdaje jsou podstatně nižší, než zákonem stanovené paušální výdaje. Tomu ostatně odpovídá i deklarovaný účel předmětného ustanovení, kterým je omezení daňové optimalizace prostřednictvím výdajových paušálů.

Pokud jde o odpověď na poslední čtvrtou otázku, lze konstatovat, že odlišné zacházení vyplývající z § 35ca zákona o daních z příjmů sleduje legitimní zájem. Předkladatel návrhu zákona č. 500/2012 Sb. deklaroval v důvodové zprávě, že účelem § 35ca zákona o daních z příjmů mělo být omezení využívání výdajových paušálů. Prostředkem k dosažení tohoto cíle je právě omezení kumulace daňových výhod u dotčené skupiny poplatníků. Těmito výhodami jsou na straně jedné využívání výdajových paušálů a na straně druhé sleva na manžela/manželku a daňového zvýhodnění na děti podle § 35ba odst. 1 písm. b) a § 35c zákona o daních z příjmů. Poskytuje-li zákon více daňových výhod a to, tak jako v posuzovaném případě, různým skupinám daňových poplatníků v různém rozsahu, pak obecně nelze zákonodárci upřít možnost, aby kumulování výhod vyloučil či omezil. Je pak pouze na poplatníkovi, aby se sám rozhodl, jaké daňové výhody využije. Předmětné opatření dopadá z hlediska výsledné daně zejména na ty poplatníky, u nichž je rozdíl mezi paušálními a skutečnými výdaji nejmarkantnější. Soud proto považuje toto ustanovení za racionální a způsobilé dosáhnout stanoveného účelu. Soud má dále za to, že je splněna podmínka přiměřenosti, neboť nelze dovodit, že by bylo ve vztahu k dotčeným poplatníkům extrémně zatěžující.

Pokud jde o tvrzený rozpor s § 2 odst. 3 a 4 antidiskriminačního zákona, pak je třeba uvést, že se na vztahy vyplývající z daní a poplatků se tento zákon nevztahuje (srov. § 1 dst. 1 antidiskriminačního zákona). I tato námitka je tedy lichá.

Ve vztahu k namítané diskriminační povaze § 35ca zákona o daních z příjmů má soud za to, že toto ustanovení není projevem svévole či ústavně zakázané diskriminace jedné skupiny poplatníků daně vůči ostatním skupinám poplatníků. Odpovídá nárokům kladeným na předpisy v oblasti daní a poplatků z hlediska principu akcesorické i neakcesorické rovnosti a není v rozporu s čl. 1, čl. 3 odst. 1 či čl. 4 odst. 3 Listiny.

O libovůli se podle názoru soudu nejedná ani z hlediska neomezené doby platnosti předmětného ustanovení. Je pravdou, že některé ostatní změny zákona o daních z příjmů přijaté zákonem č. 500/2012 Sb. (zejm. solidární příplatek, zrušení základní slevy na poplatníka pro starobní důchodce) měly původně podle ustanovení části jedenácté a čl. XXII písm. c) zákona č. 500/2012 Sb. omezenou platnost pouze do 31. 12. 2015. Pokud se však zákonodárce rozhodl z racionálních důvodů omezit počínaje 1. 1. 2013 kumulaci daňových výhod pro určitou skupinu poplatníků, pak nelze shledat libovůli ani v tom, že platnost tohoto ustanovení časově neomezil. Navíc je třeba poukázat na skutečnost, že časové omezení platnosti ostatních změn zákona o daních z příjmů bylo zrušeno zákonem č. 267/2014 Sb., a i tato ustanovení jsou tedy stále platná a účinná s výjimkou ustanovení vylučujícího uplatnění základní slevy na poplatníka pro starobní důchodce, které bylo zrušeno nálezem Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 31/13.

Soud se neztotožňuje ani s námitkou týkající se porušení principu předvídatelnosti práva a legitimního očekávání poplatníků ze strany zákonodárce. Je pravdou, že zákon o daních z příjmů ve znění účinném do 31. 12. 2012 umožňoval, aby poplatníci uplatňovali slevu na manžela/manželku a/nebo daňové zvýhodnění na děti podle § 35ba odst. 1 písm. b) a § 35c zákona o daních z příjmů za současného použití paušálních výdajů. Takový postup umožňoval zákon o daních z příjmů již ve znění účinném od 1. 1. 2006. To však neznamená, že by tato dřívější právní úprava byla neměnná, neboť nezměnitelnost daňových předpisů není ústavně garantována.

Pokud jde o namítaný zásah do práva na rodinný život podle čl. 10 odst. 2 Listiny, práva rodičů pečujících o děti na pomoc ze strany státu podle čl. 32 odst. 5 Listiny, lze konstatovat, že předmětným ustanovením nejsou uvedená práva přímo omezena či dotčena. Ani v těch případech, kdy je výsledkem vyšší daňová zátěž, nelze dovodit zásah do samotné podstaty rodinného života daňových poplatníků. Nelze rovněž opomenout, že právo na pomoc státu rodičům podle čl. 32 odst. 5 Listiny není právem přímo aplikovatelným, resp. vynutitelným (srov. Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T., Pospíšil, I. a kol.: *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer. 2012. str. 668). Toto právo se uplatňuje prostřednictvím práv obsažených v zákonech upravujících státní sociální podporu, sociální služby, pomoc v hmotné nouzi apod. Pouze v mezích těchto předpisů se lze pomoci státu domáhat. Pokud jde o namítaný zásah do práva na ochranu rodinného života podle čl. 33 odst. 1 Charty základních práv EU, je třeba konstatovat, že ustanovení Charty základních práv EU se použijí pouze při aplikaci unijního práva, což není daný případ.

Nad rámec žalobcem tvrzených důvodů protiústavnosti předmětného ustanovení se soud zabýval i legisvakancí lhůtou, která v případě zákona č. 500/2012 Sb. činila pouze 4 dny, neboť zákon nabyl platnosti 27. 12. 2012 a účinnosti již 1. 1. 2013. Z nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 31/13 lze dovodit kritický pohled na skutečnost, že legisvakancí lhůta byla v případě tohoto zákona č. 500/2012 Sb. příliš krátká. Ústavní soud se v uvedeném případě zabýval posouzením ústavnosti odnětí základní slevy na dani na poplatníka pracujícím starobním důchodcům. Podle Ústavního soudu v jejich případě došlo k tomu, že se poplatníci, kteří požívali starobní důchod a byli zároveň ekonomicky aktivní, museli v této krátké lhůtě rozhodnout, zda nadále požívat starobní důchod nebo požívat starobní důchod a přitom nadále zůstat ekonomicky aktivní nebo odložit požívání starobního důchodu. Stanovením čtyřdenní legisvakancí lhůty došlo k porušení zásad demokratického právního státu. V daném případě však v důsledku přijetí § 35ca zákona o daních z příjmů nedošlo

k tomu, že by dotčení poplatníci byli nuceni učinit v tak krátké době volbu, zda budou uplatňovat paušální výdaje, anebo zda uplatní slevu na manžela/manželku a/nebo daňové zvýhodnění na děti podle § 35ba odst. 1 písm. b) a § 35c zákona o daních z příjmů. Poplatníci s příjmy podle § 6 a § 9 mají povinnost podat daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob vždy ve lhůtě do 31. 3., resp. 30. 6. následujícího zdaňovacího období (§ 136 odst. 1 a 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů). Fakticky tak je rozhodnutí o volbě daňového režimu odloženo až na dobu po skončení příslušného zdaňovacího období. Poplatníci proto měli pro zdaňovací období roku 2013 dostatečně dlouhou dobu k tomu, aby zvážili, jakým způsobem budou uplatňovat své výdaje. Je pravdou, že pokud se poplatník rozhodne vycházet ze skutečných výdajů, vzniká mu povinnost vést daňovou evidenci vč. evidence výdajů, a nejen záznamy o příjmech a evidenci pohledávek. Tomu musí odpovídat i způsob vedení daňové evidence od počátku zdaňovacího období. I relativně krátká doba k tomu, aby se poplatník připravil na plnění této povinnosti, však podle soudu nepředstavuje dostatečný podklad pro závěr, že se jedná o protiústavní zásah do práv poplatníků a jejich legitimních očekávání.

Ze všech shora uvedených důvodů tedy soud není toho názoru, že § 35ca zákona o daních z příjmů, kterého bylo v daném případě použito, je v rozporu s ústavním pořádkem. Z tohoto důvodu nevyhověl žalobcově návrhu na předložení věci Ústavnímu soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce neuplatnil žádné jiné důvody, kterými by zpochybnil zákonnost napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že žaloba jako celek je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly a jejich náhradu ani nepožadoval. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. února 2017

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová